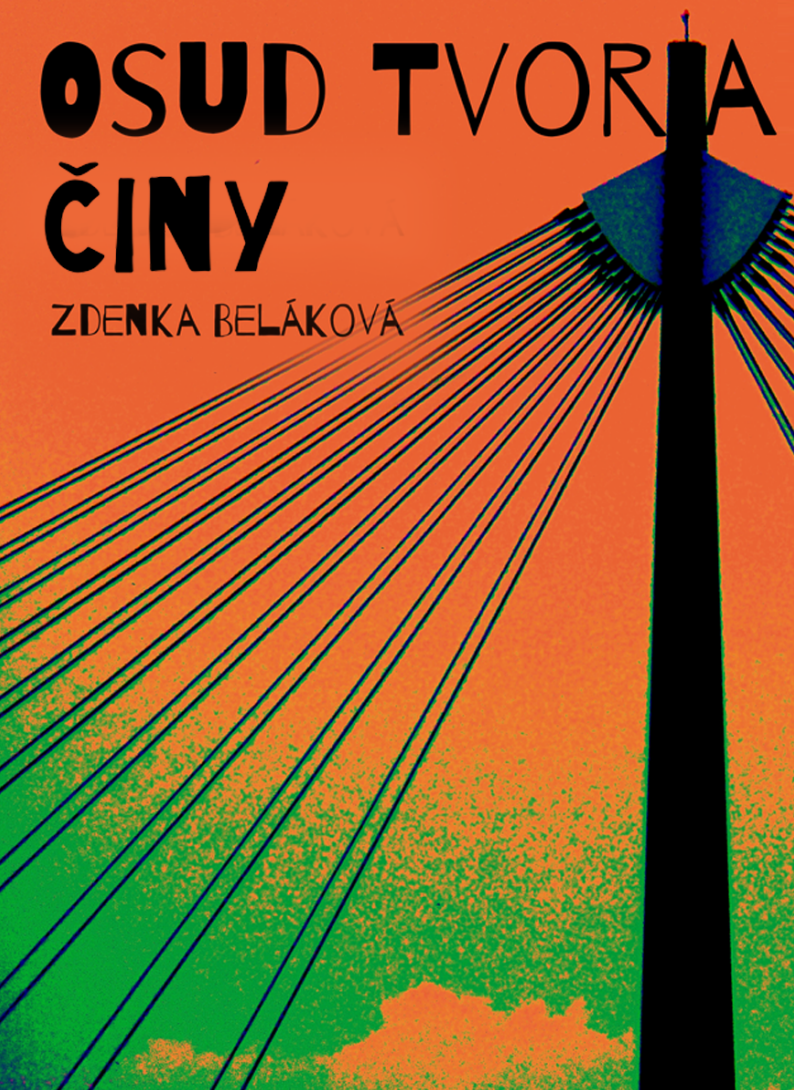

OSUD TVORBA ČINY

ZDENKA BELÁKOVÁ

OSUD TVORIA ČINY

Zdenka Beláková

OSUD TVORIA ČINY

Zdenka Beláková

Text © 2018, Zdenka Beláková

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka © 2018, Zdenka Beláková

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-222-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-223-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-224-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Úvod

„Čo si to navarila?“ pohrdavo a s patričnou dávkou nechuti v hlase sa spýtal Roman. „To sa naozaj nikdy nenaučíš variť ako moja mama?“

„Už zase začínaš? Chlapci majú tvarohové rezance radi,“ rozpačito sa ohradila Dana. „Ustavične sa ti niečo nepáči.“ A radšej odišla z kuchyne, aby predišla ďalšej hádke. Koľko ich už doteraz bolo? To nejde ani spočítat'. A väčšinou len pre malichernosti. Vlastne nie, nie, oni dvaja sú úplne odlišní a nikdy nenájdu spoločnú reč. Túto skutočnosť si uvedomovala čoraz naliehavejšie a čoraz častejšie. Len ešte stále nedokázala urobiť rozhodný krok pre zmenu vo vlastnom živote.

Usadila sa k svojim dvom synom do obývačky a vzala do rúk pletenie. Po očku sledovala komediálny príbeh, na ktorom sa Peťo s Tomášom zabávali. Sú jej jedinou radosťou. Bola im mamou, priateľom aj radcom. Oni traja tvorili ozajstnú rodinu. Romanova neustála nespokojnosť a kritika vnášajú do domu len ponurú atmosféru. Praktizovali len akýsi zabehnutý spôsob života, ktorý nikomu neprinášal uspokojenie. Neprestajne sa samej seba pýtala, prečo nedokáže ukončiť toto nezmyselné manželstvo. Nikdy nebola do neho naozaj zamilovaná, len si to vo svojej naivnej mladosti myslela a tvrdo na to doplatila.

Spomenula si na ich svadobný deň. Necítila sa povznesene ako princezná, brala to len ako prirodzené vyústenie dlhšieho vzťahu. Dokonca sa na druhý deň pohrávala s myšlienkou, že by ten sobáš mala zrušiť. Ale vzápätí takú absurdnosť zavrhla. Bolo by to proti vtedajším spoločenským normám a zvyklostiam. A preto vyšla v ústrety životu po jeho boku. Od vtedy ubehli dlhé roky a vyhliadka na zlepšenie sa načisto vytratila. To vedela určite. Zostali jej len sny a túžby, ktoré si každý večer pri zaspávaní predstavovala a verila, že v blízkej budúcnosti sa stanú realitou.

1.

„Danka, mám pre teba prekvapenie!“ kričal rozradosene Martin už od dverí. „Nože, kde si?“

Dana vyšla z kuchyne a privítala sa so svojim partnerom. Ten, nedbajúc na jej zamúčené ruky, ju vrúčne objal.

„Moja zlatá, tak dnes som bol v útulku a hádaj, koho som tam našiel?“ Nečakal na odpoveď a vzápätí pokračoval: „Nádhernú malú labradorku. Má asi rok a hneď mi padla do oka tak, ako ty. Skrátka láska na prvá pohľad.“

Dane sa rozžiarila tvár a opätovala Martinovo objatie. „Privezieme si ju dnes aj domov? Mám v kuchyni ešte nedokončenú prácu, ale sa poponáhľam a o dvadsať minút môžeme ísť.“

„So zamestnankyňou som sa dohodol až na tretiu hodinu. Takže si bez chvatu dokonči čo potrebuješ a stíhame sa aj najesť.“

Dana sa nevedela dočkať, kedy už uvidí malé psíča. Zručne vykrajovala cesto, ktoré plnila slivkovým lekvárom. O chvíľu stáli na stole voňavé parené buchty posypané kakaom. Odkedy chlapci dospeli a viedli samostatný život, nemala žiadneho bezbranného maznáčika, dumala. Silné materinské sklony nemohla praktikovať na Martinovi a ani nechcela.

a vnúčať sa asi tak skoro nedočká. Vlastne mohla a určite by tomu bol rád. Ale muži si prílišnú starostlivosť po čase prestanú vážiť a všetko začnú brať ako samozrejmosť. Vie o tom svoje a rovnakú chybu nemienila opakovať. Peťo, aj Tomáš mali vážne známosti, ale na potomstvo sa zatiaľ ani jeden neodhodlal. Martin deti nemal, preto sa obidvaja zhodli, že malý uštekanček by im spestril život. A boli by nútení ísť za každého počasia na prechádzky a tým prekonať nutkavú lenivosť.

*

„Dobrý deň, tak sme si prišli po tú labradoriu slečnu,“ zahlásil Martin zamestnankyni v útulku.

„Dobrý deň, krásavica vás už čaká. Vybavíme nejaké formality a môžete si ju vziať.“

„Ešte ju idem ukázať mojej žene, dobre?“

„Samozrejme, nech sa páči, ja zatiaľ všetko pripravím.“

Dana bola v útulku prvýkrát a mala z toho stiesnený pocit. Nešťastný údel zvierat ju vždy rozcíti. Ako malá, túžila byť zverolekárkou, ale osud ju nakoniec zavial inam. Ony sa nedokážu brániť voči ľudskej presile. Ich životy sa stali závislými od nášho prístupu. Bolo by načas, aby sa ľudstvo nad sebou zamyslelo a rolu predátora prehodnotilo. Nakoniec

zostane človek na planéte ako jediný živý tvor. Zabíjanie je balené do tak príjemného konzumu, bez ktorého nedokážeme žiť. Ich telá nám slúžia ako jedlo, výrobky alebo len pre zábavu. Aj preto je už roky vegetariánkou. Vlastne prirodzene ňou bola už od detstva, lebo mäsové pokrmy ako lahôdku nikdy nepociťovala. Samozrejme, že „ľudskí mäsožravci“ by ihneď oponovali, že to je ich údel, akýsi zákon silnejšieho. Ale za akú cenu. Hromadné chovy sú súčasťou spotrebnej spoločnosti a ľudia sa ani nezamyslia, čím si tie zvieratá musia prejsť, pokiaľ sa stanú obedným menu. Agresia vyvoláva agresiu a potom sa niet čomu čudovať, že spravodajské šoty sú plné zabíjania, vykorisťovania a nenávisti. Možno by stačilo vymeniť si na týždeň role a mnohí by pochopili.

Teraz si prezerala koterce plné zvierat, tie očká, ktoré sa pýtajú von. Zovrelo ju pri srdci, najradšej by ich vypustila niekde na lúku vyšantit' sa. Nevinné tvory, ktoré netušia, prečo sú celé dni zatvorené. A zrazu ju zbadala, ňufáčik mala vystrčený cez pletivo, akoby vetrila lepší zajtrajšok. Keď sa jej Dana prihovorila, začala vrtieť chvostíkom, ani čoby to bola vrtuľa. Martin noblesne pristúpil ku koterцу a obe predstavil: „Toto je žena môjho srdca, Danko a toto je naša spoločná láska, Amina.“ Dana sa srdečne rozosmiala a poslala Martina vybaviť papiere, nech už idú rýchlo domov.

Takéto niečo by s Romanom nikdy nezažila. Bol nervrý a nemal rád zvieratá, leda tak mŕtve na pekáči. Nechcel dovoliť chlapcom ani škrečka. Vraj mu nebude po dome pobehovať myš. Tak ostalo len pri čítaní knížiek o zvieratkách. Záležalo jej, aby z nich vyrástli citliví empatickí ľudia, ktorí si vážia prírodu a všetky živé tvory. Dnes sa Peťovi po byte prechádza kocúr a Tomáš má dvojročného psíka. Len keby sa odhodlali z taniera celkom vylúčiť aj tie ostatné zvieratká. Spoločnosť ich nazvala hospodárske, ako keby boli synonymom pre menejcenné, pritom sú inteligentné a citlivé.

2.

„Ešte potrebujem dobrovoľného dohliadača na piatkové vystúpenie kúzelníka,“ oznámila Dana pred záverom schôdze. Zrakom prešla po malom kolektíve. „Nikto? Čo keby som tým poverila teba, Zuzka?“

„Dobre, pani vedúca.“

„Vidím, že nadšená nie si, ale niekto musí Agneške pomôcť.“

„Okej, veď ja nič.“

„Z mojej strany je to všetko. Ak na mňa už nikto nič nemá, môžeme sa rozísť. Želám vám príjemný deň,“ popriala svojim spolupracovníkom a išla zavolať Martinovi.

„Ahoj zlatko, no ako sa máte?“

„Boli sme na dlhej prechádzke v parku a učil som ju kráčať na vôdzke. Veľmi sa jej to nepáčilo, ale poriadok musí byť.“

„Správne, len to nepreháňaj, aby to nechápala ako trest.“

„Okej, veliteľka svorky, čau.“

„Čau.“ Dana sa pousmiala nad tou hodnotou, ktorou ju Martin poctil. Vždy ju dokáže niečím rozveseliť. Vraj veliteľka svorky, kde na to prišiel. Zrazu

začula klopkanie na dvere. „Prosím.“ Medzi dverami zbadala Zuzkinu posmutnenú tvár.

„Môžem ťa na chvíľu vyrušiť?“

„Samozrejme, pod' ďalej.“

„Dani, chcela by som ťa o niečo poprosiť. Mám taký problém a myslím, že by si mi vedela poradiť.“

„Nech sa páči, sadni si, som samé ucho.“

„Ani neviem, ako začať.“ Urobila dlhú pauzu akoby hľadala vhodné slová. „Skrátka, náhodou som našla Mirovi v počítači fotky a zamilovanú korešpondenciu s jeho bývalou. Nechápem, prečo to má doteraz uschované. Tvrdí, že ma má rád a chce mať so mnou deti.“ Zuzka sa odmlčala a hľadela Dane do tváre s očakávaním jasnej odpovede na svoje trápenie.

Dana si získala u nich v práci prívlastok akejsi súkromnej psychologičky kvôli osobitej múdrosti a diskretnosti. Spolupracovníci a známi sa jej často zdôverovali, lebo im dodávala energiu a vždy dokázala poradiť. Tvrdila, že každý problém má minimálne jedno riešenie, ale zväčša viac. Postihnutý riešenie svojho problému nevidí alebo nechce vidieť, ale našťastie sú dobrí poradcovia, ktorým neunikne možná úniková cesta. Na konci každého snaženia čaká napokon odmena.

„Ty si sa prehrabávala v jeho počítači?“ spýtala sa trochu prekvapene.

„Nie. Teda neplánovala som to, ale môj sa pokazil a chcela som kamarátke poslať blahoželenie k narodeninám. Preto som použila jeho. Napadlo mi, že by bolo dobré pridať aj nejakú fotku s kvietkami. Vieš, Miro rád fotí prírodu a má uložených množstvo obrázkov. A vtedy som objavila tú záložku.“

Dana súcitne pozorovala priateľku. Musela utrpieť šok pri tom nečakanom objave. „Ako dlho ste už spolu?“

„Štvrtý rok.“ Zuzka nečakala na Danin názor a vzápätí pokračovala: „A ešte k tomu som videla, že jej dátum je týždeň starý, tak si to musel čítať alebo zoraďovať alebo čo ja viem čo. Už pred tým sa mi zdalo, že sa nejako dlho zaoberá fotkami a keď som išla okolo neho, tak okamžite preklikol na inú stránku. Nevenovala som tomu pozornosť, až včerajším nálezom mi jeho počínanie dáva vysvetlenie. Myslíš, že ho stále mátoží a ja som len náhrada?“

„Zuzi, určite to tebou otriaslo. Lenže muži sú jednoducho samci a svoje úlovky si radi ponechávajú. Akoby si tým zvyšovali ego. Oni sú iní ako my. A možno si vás len porovnával, aby si utvrdil, že si už našiel tú pravú. Ťažko povedať, čo mu víri v hlave.“

„Prečo to len nevymazal? Neuvedomuje si, že ma tým môže hlboko raniť?“ Zuzka pokračovala akoby ani Danu nepočúvala.

„Zuzka, máš dve možnosti. Buď sa ho rovno na to spýtaš alebo to vypustíš z hlavy.“

„Ako sa ho môžem spýtať? Myslel by si, že ho kontrolujem a začal by ma nenávidieť.“

„Ak je inteligentný, tak to pochopí, ak nie, tak ťa nie je hodný. Keď ťa skutočne ľúbi a uvidí, že ťa to trápi, tak nebude mať problém to odstrániť.“

„A možno má takých záložiek viac. Možno ich dookola prezerá, aby sa utvrdil aký je borec.“

„Zuzka,“ dôrazne oslovila svoju kolegyňu. „Nemaj čerta na stenu. Spýtaj sa ho a budeš hned' a zaraz vedieť, na čom si.“ Chvíľu sústredene hľadela na svoju kolegyňu. „Alebo to nechceš vedieť? Radšej sa budeš trápiť a dúfať, že ťa to časom prejde?“

Zuzka pozrela smutným pohľadom na Danu. Vedela, že má pravdu. Ak to nevyrieši, bude ju to hľadať a jej vzťah pôjde dolu vodou. Neustále ju budú znepokojovať tie zamilované slová, ktoré čítala. Aj tie fotky, na ktorých videla ženu držiacu sa s Mirom v náručí. Dokonca tam mal aj zopár jej aktov. „Dobre, Danko, máš pravdu, skúsím sa ho na to spýtať. Hop alebo trop. Ale sa bojím.“

„Čoho? Pravdy?“

„Máš pravdu, asi sa bojím odpovede, ktorú nechcem počuť.“

„Ale inak nenájdeš pokoj, to mi ver.“

„Viem. Drž mi palce a ďakujem. Radšej už idem pracovať.“

Po jej odchode si Dana spomenula na príhodu s sms-kami jej muža, ktorá naštartovala definitívny rozchod. Vtedy spal vo vedľajšej izbe a ozval sa jeho mobil. Chcela mu ho zaniest', ale medzitým prestal zvonit'. V poslednej chvíli zazrela na displeji rozsvietené meno. Až ju pichlo pri srdci, bolo to ženské meno uložené ako Darinka. Celá sa rozochvela. Pohodila mobil na stôl, akoby to bol horúci uhlík, ale nedokázala z neho spustiť zrak. Vnútorňý hlas ju nabádal, aby zistila aká Darinka sa snaží s jej mužom spojiť. Zvedavosť ju premohla a roztrasenou rukou stlačila posledné volania. To meno svietilo od hora až dolu. Klikla na správy a neverila vlastným očiam. Predtucha sa potvrdila. Hlboké vyznania lásky, bolo to odporné. Ucítala v žalúdku náhlu nevoľnosť a musela sa ísť vyvracať. Myšlienky jej skákali jedna cez druhú. Nikdy z jeho úst nepočula také zamilované slová. Nikdy nebol k nej taký vládny. A ona hlúpa sa o neho po celý čas stará, len aby nemal dôvod na kritiku. Úpenlivo rozmýšľala,

čo urobiť. Tváriť sa akoby nič alebo mu to rovno vytmaviť. Nemiluje ho, ale ešte stále je jej manžel a práve porušil pravidlo korektného spolunažívania. Ponížil ju a ona sa musí rozhodnúť. Teraz by bola najvhodnejšia chvíľa na rozvod, pomyslela si. Ale si nebola istá, či je na tento krok pripravená. Rozum velil jasne. Najlepším dôvodom býva nevera. Keby mala inú povahu a inú výchovu, tak by neváhala. Ako je možné, že si to nevšimla, dumala. Samozrejme, že nie, veď sa v dome len obchádzajú ako cudzí ľudia. Pocítila k nemu pravý nefalšovaný odpor. Práve vtedy Roman vstal a išiel do kúpeľne.

„Volala ti Darinka,“ oznámila mu vecným tónom a pri tom sledovala jeho reakciu.

Očervenel a len sucho povedal: „Aha.“

„Čo aha, viac slov k tomu nepovieš?“

Obišiel ju, akoby bola kus nábytku, zvesil vetrovku z vešiaka a už ho nebolo. Tak to sa na neho podobá, nikdy sa nestaval k problémom zoči-voči. Najľahšia cesta je únik. Neukázal sa ani do večera. Dana, Dana, ako dlho sa chceš nechať ponižovať. Sama nevieš, čo chceš. Vzchop sa, si na svet súca žena, chlapi po tebe pozerajú a ty sa roky zahadzuješ takýmto sebcom. Nech si ho Darinka má... Z myšlienok ju vyrušil Peťko vracajúci sa z tréningu.

„Ahoj mamulienka, čo máme dobré pod zub?“

„Segedínsky guláš,“ sucho odvetila.

„Mňam, ty si tá najlepšia mamička na celom svete,“ objal ju a hrnul sa k naservírovanému jedlu.

Dana so záľubou hľadela na svojho syna. Chutilo mu a popri tom jej rozprával o nejakom zážitku, ktorý poriadne nevnímala.

„Čo si taká mlkva?“

„Idem požiadať o rozvod, Peťko.“

Nachvíľu prestal jesť a len dodal: „Konečne.“

3.

Amina vycítila, že sa panička blíži a dávala to najavo pobehovaním od Martina ku dverám.

„Áno, áno, už prichádza.“

„Ahojte moji milí, vidím, že som tu veľmi vítaná. To ma naozaj teší.“

„No vitaj, naša veliteľka. Amina ťa zavetrila, keď si bola ešte niekde na ulici.“

Psík sa vrtel dookola a vyskakoval od radosti, len čo Danu zočil medzi dverami.

„Ako to môže na takú diaľku cítiť?“

„Psia intuícia.“

„Škoda, že tá ľudská zakrpatela. Mnohým nedorozumeniam a tragédiám by sme sa vyhli.“

„Aký si mala deň?“ Martin sa spýtal obligátnu otázku a dal jej pusku na ústa. Mohlo to vyzerat' ako rutina, ale Dana si to veľmi vážila. Cítila jeho nefalšovaný záujem.

„Taký bežný, žiadne sťažnosti, žiadne pochvaly. Ale aj tak by mi bodla dobrá káva. A tú veliteľku by si si mohol odpustiť.“

„Nieкто musí byť veliteľ a ty si na to ako stvorená.“

„To určite. Veliteľ a všetci na slovo poslúchajú a tu je morálka celkom povolená.“

„Až tak zlé to hádam nie je. Nech sa páči kávička a kúpil som ti aj obľúbené punčáky.“

„Tak to si dnes užijem dokonalú slasť,“ žartovne dodala umývajúc si ruky. „Juj, ako rozvoniava. Už sa mi zbiehajú slinky na tú dobrotu. A ty čo, zlatko, ako si trávil deň?“

„Boli sme na prechádzke a potom som išiel učiť tú mladú študentku, čo sa pripravuje na prijímačky. Musím uznať, že angličtina jej ide veľmi dobre.“

Dana si medzitým vyložila nohy na fotelu, ako to mala v obľube a usrkla si z kávy. Dlhو sa zadívala na Martina a počúvala, ako sa obširne rozhovoril o dnešnej prechádzke s Aminou. Momentálne je skúškové obdobie a preto nemusí každý deň zostávať dlhšie v práci. Voľný čas môže venovať psovi a prospeje to aj jemu. Minulý rok v lete dovíril šesťdesiatku, ale je stále čiperný. Na zaslúžený odpočinok sa zatiaľ nechystá, ale treba byť pripravený aj na takú možnosť, ako zvykol hovorievať.

Osud ich spojil dokopy pred tromi rokmi. Obaja boli vtedy voľní a zahojení po predchádzajúcich vzťahoch. To je najvhodnejší čas pre budovanie pevného zväzku, lebo ani jeden partner už nemá šrámy

na duši a nenesie si v sebe žiadnu zášť a predpojatosť.

„Čo si tak ticho?“

„Dnes bola za mnou Zuzka s takým vzťahovým problémom. Vlastne to ani nie je problém, len ona to tak vidí. Našla priateľovi v počítači zamilovanú korešpondenciu a fotky s predchádzajúcou partnerkou.“

„No a? Veď ľudia si medzi sebou zaľúbené vetičky píšu.“

„Lenže oni sú spolu už štyri roky, ale dátum na záložke bol čerstvý. Zuzka sa domnieva, že tajne na ňu myslí a pripomína si ju občasným prezeraním. A také odhalenie nie je pre ženu nič príjemné.“ Dana pokračovala v hlasnom uvažovaní: „Vy muži by ste mali najradšej svoj dvorček s niekoľkými sliepočkami. Vtedy by ste boli šťastní a hrdinovia.“ Pozrela na Martina a položartom pohrozila: „Dúfam, že ty také záložky nemáš. Minulosť je preč a spomienky sa majú uchovať už len v srdci. Taký je môj názor.“

„Danka, my muži sme iní. Radi si ponechávame svoje trofeje, aj keď už nič neznamenajú.“

„Tak takú logiku nechápem. Mali ste teda ostať žiť v tlupách a bojovať o pozíciu alfa samca. To som zvedavá, aké trofeje by ste mali v takom prípade. Vývojom sa civilizácia dostala na úroveň partnerského spoluzitia a preto by ste to mali rešpektovať....“ Zra-

zu jej v mozgu kliklo, nohy si zložila z fotelky a zvýšeným hlasom sa spýtala: „Chceš tým povedať, že aj ty sa v počítači prehrabávaš v nejakých záložkách svojich bývaliek? A k tomu, v tvojom veku!“ Amina zbadala, že niečo nie je v poriadku a postavila sa k paničke akoby na pomoc.

„Ale Dani, samozrejme, že nie. Som rád, že ťa mám. Si najlepšia a najkrajšia žena môjho života a neriskoval by som kvôli takým bláznovstvám stratiť tvoju dôveru.“

Lenže Dane už blikala kontrolka a vtedy sa príval negatívnych myšlienok nedal zastaviť. „Nehovoríš to veľmi presvedčivo, čisté svedomie nemáš“, ešte nahnevane dodala. Dala Amine obojok a vyšli von. Decembrový vietor jej fúkal do tváre, ale nič na to nedbala. Prišli do blízkeho lesa a tam ju nechala na voľno pobežovať. Načo som vôbec začala s touto témou. Úplne ma svojim názorom rozladil. Čo to naozaj nechápu, že ženám sa také podrazy nerobia? Veď to je podobné ako podvádzanie. Takým spôsobom sa predsa vytvorí protichodné prúdenie, ktoré naruší rovnováhu vzťahu.

*

Martin zostal nehybne sedieť a potom otvoril notebook. Klikol na záložku, ktorú si uchoval pre prípad sentimentálnej nálady. Mal tam niekoľko fotiek

z dovoleníek a výnimočné životné situácie. Áno, bola to jeho minulosť, ale on bol jej súčasťou, tak prečo by si občas nemohol zaspomínať. Pozeral na tváre žien, ktoré mu prešli životom. Ani jedna sa Dane nevyrovnala, vtom jej neklamal. Ona je prítomnosť, aj budúcnosť. Nijaká iná už nebude mať v jeho živote miesto. Mechanicky preklikával fotografie jednu za druhou. Pociťoval akési prázdno, žiadne motýliky, žiadne emócie. Jeho vnútro neza-reagovalo ani jemným zachvením. Nechával sebou manipulovať, ani si to neuvedomoval. Nakoniec sa dopracoval k rozsiahlej zbierke vzťahov. Nevenoval pozornosť varovným signálom, videl len to, čo mu v danej chvíli vyhovovalo. Pritom stačilo tak málo. Zložiť ružové okuliare a mať jasnú myseľ. Alebo je na vine on sám?

Už ako dieťa bol nenapraviteľný rojko. Rodičia ho neprestajne usmerňovali obávajúc sa, že si neobozretnosťou pokazí život. Stalo sa. V mysli si predstavil matkine oči, z ktorých vyžaroval nevyslovený smútok. Alebo to bola výčitka? Dnes sa to už nedozvie. Nikdy nahlas nevyslovila svoje pochybnosti. Na konte má niekoľko krátkodobých pomerov a flirtov, dve nevydarené manželstvá a tri vážne vzťahy, na ktorých mu skutočne záležalo. Dana má poradové číslo šesť. Už používa jej rétoriku, pousmial sa v duchu. On to tak matematicky neberie. Zaľúbi sa a verí, že navždy. Dana má pravdu, muži túžia po

láske, ale zároveň ich ženie pud zdolať každú peknú ženu. Sám výberu partneriek nikdy nevenoval náležitú pozornosť. Jeho kritéria sa vo veľkej miere obmedzovali len na telesnú stránku. Neskúmal rodinné pomery svojich známostí, postačovalo mu ich jemné správanie a primerané vzdelanie. Preto sa mu to vždy vypomstilo a rokmi a skúsenosťami veru veľmi nezmúdrel.

Do Bratislavy prišiel ako mladý neskúsený učiteľ z malého okresného mesta. Nedokázal sa hneď udomáčniť, aj keď mesto ponúkalo množstvo aktivít. Veľká osamotenosť ho prinútila hľadať narýchlo niekoho, kým by sa cítil milovaný. Zaujímal sa o rozvedené mamičky, ktoré netúžili po ďalšom dieťati. Vrhla sa do neperspektívnych vzťahov, len aby zahnal samotu. Ale paradoxne vždy veril, že našiel tú pravú. A tak strávil väčšinu života starostlivosťou o cudzie deti, ktorých matky ho použili ako náhradný program. Vtedy to tak nevnímal, ba cítil sa poctený takou výzvou. Teraz to už vidí celkom jasne. Ženy sú v prvom rade zamerané na starostlivosť o potomstvo, preto hľadajú vhodného kandidáta, ktorý spĺňa ich požiadavky. Milenecký vzťah hrá pre nich len vedľajšiu rolu. Majú potrebu žiť v úplnej rodine len kvôli deťom, inak by si vystačili aj samé. A on si dobrovoľne vybral osud náhradníka.

Rozjímanie o vlastnom živote ho primálo urobiť

zmenu v myslení a v prístupe k sebe samému. Človek má nekonečné množstvo možností, ale neustále sklízne k rovnakému spôsobu života, akoby nad sebou nemal vládu, akoby bol otrokom vlastných zvykov.

Dana má pravdu. Život nám ponúka výzvy a skúsenosti nás formujú, ale história je už nemenná a prežitia. Nemôžeme sa vrátiť a urobiť reparát, aj keby sme po tom akokoľvek túžili. Prítomnosť nám umožňuje vystríhať sa opakujúcich sa chýb a zachovať sa inak. Už som ako filozof, pomyslel si. Začal postupne vymazávať minulosť, ktorá už stratila dôležitosť. Sú to len vlastné zlyhania, ku ktorým sa nemienil vracieť. Načo aj, keby bola niektorá z tých žien pre neho dôležitá, tak je v jeho súčasnosti. Očakával ľútosť, ale akoby na tých fotkách ani nebol on, ale nejaký cudzí muž s jeho tvárou. Pocítil zrazu úľavu a voľnosť. Ešte chvíľu pozeral na prázdnu obrazovku a potom sa vybral pohľadať tie dve.

4.

„Mirko, pamätáš, ako som na tvojom počítači písala Denise blahoprianie?“ začala opatrne Zuzka.

„Áno, prečo?“

„Vieš chcela som jej priložiť aj nejakú originálnu fotografiu s kvetinami.“ Urobila pauzu a po chvíli pokračovala. „A náhodou som narazila na priečinok s názvom Princezná Di.“

Miro sa zrazu postavil, akoby ho pichla osa a doslova zakričal: „Ako si si mohla dovoliť prezerat' moje súkromné veci!“

„Myslela som, že tam máš fotky princeznej Diany a články o jej živote.“

„Tak a teraz si už spokojná? Páčili sa ti?“ Kričal rozhorčene behajúc po izbe, akoby mu otvorila zakázanú trinástu komnatu.

„Čo na mňa kričíš, snažím sa ti to vysvetliť a to isté očakávam aj od teba.“

„Vysvetliť? Tak tu máš vysvetlenie,“ kričal. „Renáta bola moja veľká láska. Bol som do nej zaľúbený až po uši. Nebolo dňa, žeby sme spolu netrávili čas. A je preč. Doteraz som to celkom neprekonal,“ sadol si a tvár si skryl do dlaní. Zdalo sa, že ho to naozaj veľmi bolí. Po chvíli pokračoval oveľa miernejšie.

„Chcel som zabudnúť, ale nedokážem. Je to silnejšie ako ja.“

„A akú rolu v tvojom živote hrám ja?“

„Ľúbim ťa a chcem s tebou žiť a mať deti.“

„Aj s Renátiným duchom? Nie, ďakujem. Ja potrebujem silného chlapa, o ktorého sa môžem oprieť. Si obyčajné nevyrovnané decko. Môžeš sa ďalej utápať v žiali za svojou princeznou. Ja som kráľovná a tak aj od teba odchádzam. A mimochodom, od princeznej má naozaj ďaleko,“ uštipačne dodala.

Zdvihla sa a zabuchla za sebou dvere. Bastard jeden, lomcovala ňou zlosť. V tom momente si neuvedomovala, že spálila za sebou most, po ktorom sa už nedá vrátiť späť. Pripadalo jej to, to najlepšie, čo mohla v danej situácii urobiť. Ba bola na seba patrične pyšná, ako to bravúrne zvládla.

Následky skratového rozhodnutia si začala uvedomovať až dodatočne, keď prišla k rodičom. Hrdosť ju už opustila a vystriedala ju ľútosť nad sebou. Zastvorila sa v izbe a pustila si príjemnú hudbu skupiny Bee Gees. Zababušená do deky pozerala von oknom. Snažila sa analyzovať klady a zápory ich spolužitia, ale akosi sa jej nedarilo. Mysleť mala ubolenú a triezve úvahy neprichádzali. Najradšej by sa otočila naspäť a schúlená v Mirovom náručí precitla

zo zlého sna. Ba cukalo ňou mu zavolať a za všetky vykričané slová sa ospravedlniť. Ved' čo bude robiť bez neho. Cítila nekonečnú prázdnotu, vnútro jej išlo roztrhnúť od bolesti. Slzy ju pálili v hrdle a ten strašný pocit nie a nie odísť. Rozum velil nepopustiť, ale srdce pišťalo za ním. Ako to len prekonať? Dlhو do noci sa prehadzovala, až napokon zaspala nepokojným spánkom.

Opuchnuté oči prezrádzali, že noc sa neobišla bez slz. Našťastie nikto jej nekládol zvedavé otázky. Len Dana šípivým pohľadom hádala, že prišlo k roztržke. Neskôr sa Zuzka u nej zastavila a vyrozprávala jej celý priebeh debaty.

„Tak to malo byť, len ešte nechápeš súvislosti. Ale príde čas, keď budeš blahorečiť dňu, keď si to ukončila. To mi ver. A jemu budeš ďakovať, že ti prišiel do života a nasmeroval ťa ďalej.

„Ale ja som teraz smutná a neviem, čo mám ďalej robiť. Chýba mi,“ namietala Zuzka.

Každý človek, ktorého stretneme, je našim učiteľom života. Každú učebnú látku a lekciu, ktorú nám uštedrí, treba zvládnuť a použiť v náš prospech. Inak sa budú podobné situácie znovu a znovu opakovať. Viem, viem, je to ťažká teória, ale pokús sa nad tým aspoň zamyslieť. Nič nie je donekonečna čierne a ani biele. Strieda sa to ako deň s nocou. Ty máš

teraz noc, ale svitne ti krásny slnečný deň a budeš si ho môcť vychutnávať plnými dúškami.“

„Ja ho chcem, chýba mi. Určite to nevydržím a zavolám mu.“

„To nech ťa ani nenapadne. Ver, nedopadlo by to dobre. Umelo oddaľovať nevyhnutný koniec nemá význam. Keby ti bol sľúbil, že sa pokúsi o nápravu, tak by si šancu zaslúžil. Ale keď sa ľutuje a utápa v minulosti, treba vycúvať.“

Dana ju veľmi dobre chápala. Rozchod nie je ľahká záležitosť. Sama ho nedotiahla do konca, keď prichádzali príležitosti. Držala sa nefungujúceho vzťahu ako kliešť. Áno, po objavení zaľúbených smsiek s Darinkou, už bola definitívne rozhodnutá. Ale Roman prišiel v noci domov s poukazmi na dovolenku. Oči mal vyplakané a horou sľubov ju ubezpečil, ako bude už všetko inak. Uverila mu, lebo chcela veriť. Veľmi prahla po harmonickom vzťahu. Túžila udržiavať teplo rodinného kozuba ako to videla u svojej starej matky. Starý otec si ju preto vážil a nikdy na ňu ani hlas nezvýšil. V domácnosti jej pomáhal a keď bola chorá, tak jej varil citrónový čaj s medom. Dane to pripadalo také prirodzené. Až dospievaním pochopila, že bežné to vôbec nie je. V dobre fungujúcom vzťahu je nutná vyváženosť – dáš – dostaneš a naopak. Partneri nevyužívajú jeden druhého, ale hľadajú cesty ako spolužitie zdokonaľovať.

Snažila sa to Romanovi niekoľkokrát vysvetliť. Najskôr vlúdne a potom mu tvrdo vyhadzovala na oči nezáujem a prázdne sľuby, ktoré síce prinášali nádej, ale končili ďalším sklamaním. Opakovalo sa to tak často, že už jej to pripadalo ako jeho zámer. Vyslúžila si hanlivé prívlastky, že je hašterivá a zlostná. Potom sa naozaj cítila zlá a nehodná lásky. Bola to akási hra nervov, kto to dlhšie vydrží. Snažila sa hľadať cestu von z toho začarovaného kruhu, ale zakaždým dopadla tvrdsie, čo na nej zanechávalo svoje stopy. Zamotala sa do vlastnej naivnej predstavy o šťastí. Možno by to inak dopadlo, keby zmenila taktiku, ale už nemala na to silu.

Šťastie, po ktorom tak všetci túžime, sú každodenné drobné radosti, ktoré človeku lahodia na duši, uspokojujú ho a naplňajú. Ale hlavne sa musí za ich uskutočnenie pričiniť každý sám. Nemôže očakávať od partnera, že mu ho naservíruje na zlatom podnose. Každý má ten správny kľúč v rukách a je len na ňom, či nájde aj tie správne dvere.

Pousmiala sa nad svojou vtedajšou nezrelosťou a išla sa naobedovať.

5.

Od incidentu s fotkami sa Martin snažil s Danou tráviť viac času. Vedel, že si to zaslúži. Od prírody bol lenivý a nerád vychádzal zo svojej ulity, ale kvôli nej bol ochotný na seba pracovať. Nemienil obetovať vzťah kvôli vlastnému pohodliu. Nikdy ho nevodila za nos, je úprimná a spoľahlivá. Takých žien je ako šafranu. Navyše je krásna a inteligentná. Po rozvode sa postavila sama na nohy a zmenila si život od základu. Zášť minulosti nechala hlboko zamknúť a nedovolila jej, aby sa vrátila a prevrátila jej život na ruby. Je to moderná žena, ktorá nehľadá muža len pre svoje telesné potešenie alebo aby ho využila. Na vlastnej koži denne pociťuje prejavy jej ozajstnej lásky. Nenamotáva si ho sladkými rečičkami, ale jednoducho koná. Veľakrát ju netušiacu pozoroval pri nejakej činnosti. Vyzerá veľmi mladistvo, tromfla by ženy aj o desať rokov mladšie. Jemná snedá pľeť, tvár s veľkými čiernymi očami, malým nosom a pekne krojenými ústami by mohla byť predlohou pre maliara. Dokonalú súmernosť dotvárajú tmavé husté vlasy po pleciah. Doma si ich zvykne vypínať do štipcu, čo zvýrazňuje jej dlhý krk a pôsobí to sexi. Za mlada musela byť unikátny kus. Často si kladie otázku, prečo ho vlastne chce? Možno si váži jeho korektnosť a noblesné spôsoby. A možno v ňom vidí spriaznenú dušu, s ktorou sa dokáže dopĺňať a dozrievať. Bolo mu ľúto, že jej nedokázal

vynahradiť stratené roky, zaslúžila by si to. Mal za sebou rad nevydarených vzťahov, z ktorých vyšiel ošklbaný ako kohút po boji. Svoju nerozvážnosť alibisticky ospravedlňoval rodovým tajomstvom, ktoré mu nedovolilo založiť si rodinu s vlastnými deťmi. Keby sa nebol podceňoval, mohol sa jeho život vyvíjať celkom inak.

„Martin, už som nachystaná, môžeme ísť.“

„Dobre, idem vytiahnuť auto,“ a pobral sa do podzemnej garáže, kde parkoval so svojim Renaultom. Auto používal len občas, do práce chodieval väčšinou mestskou dopravou alebo pešo. Bolo to lacnejšie a zdravšie. Danka svoje používala denne, lebo zvykla cestou domov robiť aj menšie nákupy. To jej zostalo ešte z čias, keď žila sama. Rada si veci vybavovala bez pomoci. Niekedy sa preto cítil nepotrebný, ale v podstate mu to aj vyhovovalo.

„Myslíš, že tlačiť nákupný vozík je jediná možnosť ako sa dá prejaviť láska?“ zvykla sa spýtať. „Otvor oči doširoka a spôsob určite nájdeš.“

Rýchlo si zvykol na to, že je taká samostatná. Cítil sa ako kráľ. Sám bol nemotorný a nepraktický a rokmi sa to zhoršovalo, takže jej skôr zavadzal. Keď ho svedomie už veľmi hrýzlo, tak bez vyzvania povysával alebo umyl riad. Nazývala ho pánčaťom, ktoré patrí na zámok, ale sa narodilo v nesprávnej

dobe a na nesprávnom mieste. Odhadla ho celkom presne. Nebol stavaný na praktický život, čo mu neraz komplikovalo rozhodovanie. Obával sa, že príde čas, keď jej jeho neobratnosť začne liezť na nervy a odíde.

*

„V národnom divadle som nebola už niekoľko rokov. Dobré mi padne kultúrny zážitok. Ďakujem.“

„Veľmi rád, dúfam, že to bude stáť za to.“

Divadelné predstavenie Láskavé vdovy sa Dane páčilo. Vystupoval tam jeden z jej obľúbených hercov Ľuboš Kostelný. Martin si túto chvíľu naozaj vychutnával. Robilo mu radosť, keď svoju partnerku videl šťastnú a spokojnú. Zdvihlo mu to jeho mužské ego.

„Martin, kde sa tu berieš?“

„Kultúrne sa vyžívam presne ako ty,“ bodro odvetil kolegovi z práce. „Danka, predstavujem ti Laca Osuského, môjho kolegu. Laco, toto je Danka, moja partnerka.“

„Dobrý deň, Sládeková, rada vás spoznávam,“ odvetila nenútene na pozdrav.

„Potešenie je na mojej strane,“ odpovedal nesp-

úšťajúc z Dany oči.

„A si tu sám?“ spýtal sa Martin.

„Áno, mojej žene sa nechcelo. Vyhovorila sa na migrénu,“ rýchlo zahovoril tému. „Čo keby sme sa tu po predstavení zišli a dali si pohárik vínka?“

„Doma sme nechali našu mladú fenku samu, ale zajtra poobede môžeme spolu ísť na vianočný punč. Čo povieš?“

„Súhlasím a možno vytiahnem aj moju ženu.“

Ešte prehodili zopár zdvorilostných viet, pokiaľ v amplióne nezahlásili koniec prestávky.

„Tak príjemný kultúrny zážitok. Zajtra sa uvidíme,“ rozlúčil sa Laco a odišiel opačným smerom.

Usadili sa a zo záujmom si pozreli druhú časť predstavenia.

*

Domov sa viezli mlčky, každý bol zaujatý svojimi myšlienkami. Dana si vybavovala, koľkokrát bola so svojim bývalým manželom v divadle. Spomenula si len na jedenkrát, možno sa mýli. Roman sa nestaral o to, čo potrebovala. Cez leto chodili s deťmi na kúpaliská, občas na koncerty a to celé malo byť kultúrne vyžitie. Všetky soboty trávili u rodičov,

pomáhali obrábať veľkú záhradu, čo z duše nenávidela. Ale sa podvolila štandardu, ktorý praktizovalo veľa mladých rodín. Martin jej vynahrádza všetko to odriekanie. Je naozaj šťastná, že ho má. Samozrejme, že nie je dokonalý. A ktorý muž je? Ved' oni sú z Marsu a my z Venuše. Inak myslia, inak chápu, inak reagujú. Prečo mu vlastne doteraz nevychádzal žiaden vzťah? Je to akési podozrivé. Možno niečo skrýva, čo až časom vypláva na povrch. Nieкто sa dokáže pretvarovať aj roky, ale nakoniec sa aj tak ukáže v pravom svetle. Čo zase rozdumuješ Dana, v duchu sa zahriakla. Stretli ste sa, pretože vám to bolo súdené. Práve teraz sa máte jeden od druhého niečo naučiť. Inak by to bol iný príbeh. Či bude vzťah trvať niekoľko rokov alebo celý život, ukáže čas.

*

Amina vyskakovala od radosti, len čo ich zočila. Doteraz nebývala večer sama doma, a preto sa jej zdalo nepochopiteľné, že nikoho nevidí.

„No už sme tu, moja malá. Bola si poslušná?“ odpoveďou na Martinovu otázku bolo ešte divokejšie vyskakovanie. „Idem s ňou von. O chvíľu som naspäť.“

Dana sa medzitým išla osprchovať a príjemne unavená si ľahla do postele. Plánovala si ešte niečo pre-

čítať, no už na prvej strane ju začal zmáhať spánok. Keď sa Martin vrátil, tvrdo spala. Preto zapol televízor, že si ešte niečo pozrie. Spať sa mu, aj napriek pokročilej hodine, nechcelo. Prepínal kanály jeden za druhým, no nič zaujímavé nenašiel. Tak sa rozhodol, že si pozrie nejaký on line film. Našiel komédiu so Sandrou Bullock - Živelná pohroma. Trochu mu pripomínala Danu. Pôsobila podobne bezprostredne a prítlačivo.

O Helene, poslednej priateľke, si myslel to isté. Svojou živočíšnosťou ho dokázala celého pohltiť. Veril, že to je konečne tá pravá, aj keď bol medzi nimi dosť značný vekový rozdiel. Žiaľ, ani v pokročilom veku z naivity nevyrástol a nepomohli ani prežitú skúsenosti. Vhupol do vzťahu s elánom plným očakávaní rozprávkového konca. Potrebovala preklenúť porozvodové obdobie a on bol dobrá náplasť, čo pochopil až oveľa neskôr. Tvárila sa, že nechce na ňom nič meniť. Pritom sa o to pokúša každá žena, ale vtedy to chápal ako stopercentnú súhru. Zdalo sa mu magické, že konečne našiel svoju tak dlho hľadanú polovicu. Akoby mu bola počarila, celú si ju zidealizoval. Denne ho navštevovala v jeho byte, bola prítulná a nadmieru žiadostivá. Časom mu začalo vrtieť v hlave, prečo ho už konečne nepredstaví deťom. Stále to odsúvala na akúsi vhodnú príležitosť. Nechal sa učičíkať jej dôvodením a dôverčivo čakal a dúfal. Veril, že sa spolu nast'ahujú do jej novopo-

staveného domu. Práve finišovala s dokončovacími prácami a sľubovala, že ho už čoskoro pozve na kolaudáciu. Stretnutia sa stávali zriedkavejšími. Vyhovárala sa na pracovné povinnosti. Vyčakával ako poslušný psík, kedy sa ozve a slintal, len čo ju zočil. Držala ho v permanentnom poblúznení. Až mu jedného dňa len tak oznámila, že sa k sebe nehodia. Vraj by jej temperamentom nestačil. Bum. Rana až do živého. Ako to, veď tvoria dokonalý pár. Nechápal a donekonečna analyzoval, kde a kedy nastala chyba. Ale na nič múdreho neprišiel. Viac sa neukázala. Zostal zase úplne sám, bez zázemia a podpory. Asi týždeň chodil ako bez duše. Vypil litre vína, len aby prehlušil bolesť, ktorú mu spôsobila. Vôbec to nepomáhalo a preto sa rozhodol, že si niekoho nájde na internete. Nechcel zostať sám, túžil po spriaznenej duši. Internetové zoznamky boli plné žien prahnúcich po vzťahu alebo aspoň po flirtovaní. Ani netušil, aký zožne úspech. Skontaktoval sa asi s dvadsiatimi a vymieňaním korešpondencie si vyplňal dlhé ponuré večery. Žiaľ, nenašiel žiadnu, ktorá by mu vyhovovala. Rana, ktorú mu Helena spôsobila, sa pozvoľna hojila a vtedy sa začal aktívnejšie venovať fotografovaniu. Novej záľube úplne prepadol. Objavoval krásy všedného dňa, ktoré pred tým akosi prehliadal. Nekonečné hodiny trávil upravovaním fotiek a kochaním sa nad ich dokonalosťou. O nejaký čas ho Helena skontaktovala. Tvárila sa, že s ním súcití a že jej je ľúto rozchodu. Vraj často

spomína na nádherné chvíle, ktoré spolu prežili, len škoda, že je medzi nimi taký veľký vekový rozdiel. Asi si nechávala zadné vrátka pre prípad akútnej potreby sexu. Vraj môžu byť kamaráti. No to iste. Nech si hľadá iného blázna. Po odznení bolesti si uvedomil, že to bola obyčajná tuctovka, ktorá neoplývala ničím výnimočným, okrem znamenito premyslenej manipulácie a nikdy nekončiacom apetíte po sexe. To mu pripomenulo rozprávku o Arabele, v ktorej Roxana, pasáčka kráv, okúzliť všetkých mužov za pomoci čarovného nápoja. V bežnom živote sme tiež opojení a omámení až dovtedy, pokiaľ znovu nevytriezvieme. Nedokážeme jasne myslieť, sme naivní a vidíme všetko ideálne. Helena si uvedomovala, že Martin čoskoro zostarne a bol by bremenom, ktoré nemala v úmysle niesť. Bola príliš sebecká, aby takú obeť dobrovoľne prijala.

Dana je pravý opak. Od začiatku vzťahu mu otvorene povie, keď sa jej niečo nepáči. Ale pritom ho zahŕňa nevtieravou láskou. Odôvodňuje to tým, že ženské divadielko nikdy nehrala a ani hrať nemieni. Drží sa zásady, všetko dávam-všetko očakávam. Možno to je príčinou, že jej nedokáže prejsť v plnej miere svoju lásku. Muži majú radi bezbranné ženy, ktoré môžu neustále nejakým spôsobom zachraňovať. A to ich stimuluje k heroickým výkonom, aj napriek tomu, že podvedome za tým tušia ženskú hru. Ale v tej chvíli nemyslia na následky. Žijú len pre

prítomnosť. Martin sa skalo pevne rozhodol, že po toľkých negatívnych skúsenostiach ju skutočne nevymení za žiadnu inú. Dana mu dáva zázemie, ktoré potrebuje.

6.

Laco sa už nevedel dočkať dnešného stretnutia s Kremeňovcami. Martinova žena sa mu páči, má iskru. Kde ju ten starý kocúr zbalil? Musí sa ho povypytať. Uvedomil si, že o svojich rodinných životoch vedia veľmi málo. Doteraz väčšinou rozoberali len politiku alebo situáciu na škole.

Jana súhlasila, že s ním pôjde tiež. Konečne sa po dlhom čase na niečom zhodli. V poslednej dobe sa jeho žena ku všetkému stavia ľahostajne. Vysedáva len doma a sleduje seriály bez konca. Už vysedela minimálne desať kíľ navyše. Nedbá o seba, akoby ani muža nemala. Ale veď je to jej vec, on si už zábavu nájde.

Na Františkánskom námestí rozvoniavala cigánska pečienka. Stánky ponúkali všakovaké dobroty, čo bol neklamný znak, že Vianoce sa blížia. Síce bol ešte len začiatok decembra, ale obchodníci si už konkurujú, len aby mali čo najvyššie tržby. Martin s Danou a Aminou si vykračovali pomalým krokom k námestiu. S manželmi Osuskými sa mali stretnúť o štvrtej pri fontáne.

„Poznáš jeho ženu?“ spýtala sa Dana medzi rečou.

„Nie, veľa o nej nehovorí. Myslím, že je tiež učiteľka. Majú jednu dospelú dcéru. Ešte na strednej sa vydala a odišla za manželom do Londýna. Takže

ostali bývať sami.“

„Hm, tak to som šťastný človek. S chlapcami sa môžem stretať hocikedy.“

Laco na nich kýval, vysmiaty od ucha k uchu ako jar-
né slniečko. Dana si ho stihla obzrieť ešte v divadle.
Mohol byť tak v jej veku. Vyšportovaná postava,
vidieť, že sa udržuje v kondícii. Predvádza sa, až to
kole oči. Niečo medzi seladónom a narcisom. Kto-
vie, či bol taký odjakživa alebo sa k tomu dopra-
coval vekom.

„Už na vás netrpezlivo čakáme. Je poriadna zima,
podme sa hneď zahriať,“ rozjarene vyhlásil. Na-
rýchlo im predstavil svoju manželku a vydali sa na
okružnú cestu po námestí. Pristavili sa pri jednom
zo stánkov a Laco objednal štyri punče. „Tak, ako sa
vám páčilo včerajšie predstavenie?“

„Páčilo, Danko po príchode domov hneď zaspala.“

„Nebodaj to na vás zapôsobilo tak ospanlivo?“

„Ani nie, ale som zavčasu vstávala a v práci sme
mali stres. Keď sme dorazili domov, už som bola
totálne unavená.“

„Počúvajte ľudia, čo keby sme si navzájom potyka-
li? Tieto vykacie ceremónie veľmi nemusím.“

„Ja súhlasím. A čo dámy?“

„V poriadku,“ Dana pritakala a Jana sa k nej pripojila.

„Ja som Laco.“

„Dana.“

„Martin.“

„Jana.“

Nakoniec si potykali dámy navzájom a pustili sa do debaty o nakupovaní darčiekov.

„Počúvajte, vy dve ste ako v tom večerníčku - Dan-ka a Janka. Lenže oni boli dvojčky a vy ste úplne odlišné,“ Laco sa hlasno zasmial na svojej nemiestnej poznámke.

Ostatní zostali v pomykove, lebo nevedeli, ako sa majú zatvárať. Očividne sa mu podarilo zosmiešniť svoju ženu. Dana síce vyzerala ako modelka popri šedivej korpulentnej Jane, ale predsa, je to jeho žena.

Nepříjemnú situáciu zachránil Martin: „Čo keby sme zašli teraz k inému stánku? Vyskúšame, či je aj tam taký istý pančovaný punč, ha ha.“

Ostatní sa pobrali smerom za ním. Amina vtom zbadala akéhosi psa a rozbehla sa smerom k nemu. Dana túto zmenu smeru nečakala, pošmykla sa a spadla na zem. Laco si ihneď k nej čupol a zobral ju na ruky.

Spustil ju až pri neďalekej lavičke. Pohmatom vykonal prieskum jej dolnej končatiny, až jej to bolo neprijemné.

„Zlomené, ani vyvrtnuté by to nemalo byť. Ale budeš potrebovať kľudový režim a možno analgetiká,“ znalecky ohodnotil jej zdravotný stav.

„Ďakujem za pomoc, nejako to zvládnem. Asi by sme mali ísť domov, Martin.“

„Samozrejme.“

„Pomôžem ti ju odprevadiť k autu. Keď ju budeme obidvaja držať pod pazuchami, nebude mať také bolesti.“

„Okej, tak poďme.“

Pomalým krokom sa dostali až k autu.

„Dlhujeme vám revanš. Čo keby ste išli ešte k nám? Podebatovali by sme a nájde sa aj nejaké víno na zahriatie,“ pozvala ich Dana.

„Dnes už nie, ale budeme na to myslieť. Radi príde-me ešte do Vianoc.“ Laco slušne odmietol pozvanie.